

ĐÊM CHÚA GIÁNG TRẦN - Gửi chị/em của tôi - 2107 chữ

Anne-Marie Gleason-Huguenin (Madeleine)- **Nuit de Noël** - À ma sœur. TL dịch

Trong một túp lều nhỏ tồi tàn, với khung sườn gỗ trơ vơ để lộ những thanh xà đen đúa cho gió lùa rít qua vô số khe hở, làm ánh sáng của chiếc đèn bầu thủy tinh màu đen nhấp nháy liên tục. Cùng với ngọn lửa nhỏ trong lò sưởi đang lụi tàn, những tiếng nổ lách tách cuối cùng nghe nghẹn ngào như tiếng than khóc của một tâm hồn đau khổ.

Trên chiếc giường tồi tàn ọp ẹp, một người phụ nữ đang ngồi vá một cái áo cũ trông như miếng giẻ rách. Từ thân hình nhỏ bé của đứa con trai nằm vùi dưới tấm chăn vải thô, mái tóc vàng hoe của nó lăn qua lăn lại trên đùi cô.

Bỗng từ trong sự tĩnh lặng của đêm tối, một loạt tiếng chuông nhẹ nhàng ngân lên không trung khúc ca vui tươi với những hợp âm của mùa lễ hội, tuy yếu ớt nhưng ngọt ngào quyến rũ, được gió hiu hiu mang đến túp lều khốn khổ. Người phụ nữ trầm ngâm nghiêng vầng trán nhợt nhạt,

buông thả chiếc áo cũ kỹ... Cậu bé ngẩng đầu lên chăm chú lắng nghe, rồi lẩm bẩm với vẻ run run sợ hãi theo bản tính của trẻ nhỏ :

- Nhưng mẹ ơi, đó là tiếng chuông mà, mẹ!

Cuộn mình vào lòng mẹ, nó ôm chặt cổ mẹ - đó là chiếc vòng đeo huyền diệu nhất cho mẹ, tay bé vẫn còn run. Bà mẹ đặt môi hôn lên cánh tay mũm mĩm của cậu, để rơi một giọt nước mắt xuống làn da mịn màng đang nóng ẩm dần... Đứa trẻ lại rùng mình thỏ thẻ:

– Mẹ ơi, tiếng chuông kia mà... sao mẹ lại khóc nữa, mẹ!...

Thấy như thế, bé nức nở khóc, buồn rầu và hốt hoảng, tâm hồn bé thơ tràn ngập nỗi lo âu vì bí ẩn - không hiểu điều gì khiến mẹ nó khóc.

Có lẽ hối hận và buồn đã khiến con phải khóc, cô trở nên dịu dàng, say sưa hôn lên mái tóc vàng, vừa hôn vừa kể:

-Con trai yêu, Con đang nghe chuông ngân vang vì hôm nay là Lễ Giáng Sinh! Vào ngày xa xưa đó, một em bé đã chào đời trong chuồng ngựa...

Đứa bé mở to đôi mắt kinh ngạc lắng nghe rồi hỏi:

- Nơi đó có xấu xa hơn ở đây không, mẹ?

- Con yêu, xấu hơn nhiều. Và em bé vừa ra đời là Chúa Giê Su Hài Đồng, con của Thiên Chúa và con biết không, Thiên Chúa là người đưa chúng ta đến trần gian để rồi sẽ cho ta lên thiên đàng. Ở thế gian này chúng ta càng đau khổ, thì càng hạnh phúc với Thiên Chúa. Con yêu, đêm nay, trong nhà thờ, mọi người sẽ cầu nguyện bên Chúa Hài Đồng xinh đẹp vừa chào đời.

- Thật vậy sao Mẹ? Con chưa bao giờ nghe Mẹ kể chuyện này, phải không Mẹ?

- Đúng vậy con, mẹ chưa kể vì trước đây con còn quá nhỏ!

Cô tự hỏi có nên kể cho con nghe chuyện này không. Trong thâm tâm, lẽ nào cô đã quên kể cho đứa con trai tội nghiệp của cô sao? - cô vẫn nhớ mình đã được mẹ kể cho biết về những gì sắp kể cho con nghe tối nay -

- Kể cho con nghe chuyện này ư?

Thật tình cô rất muốn, vì trong túp lều nhỏ chỉ có cô với đứa con bé bỏng, xa lánh sự tàn ác của loài người, vì họ đã không thương hại người mẹ trẻ khi tàn nhẫn xua đuổi cô lúc cô đến với họ, trên tay bế một thiên thần tóc vàng, và đang chịu tội thay cho người khác.

Tuy vậy, cô vẫn khao khát lòng thương xót, sự đặc xá, và cầu xin khôi phục lại danh dự cho con mình. Cô vẫn hy vọng bằng sự kiên nhẫn tuyệt đối, cô sẽ tìm cách vượt qua định kiến đã tàn nhẫn đập vào cô. Và dù mọi người chế giễu nỗ lực của cô, lên án mạnh mẽ và lăng mạ cô, cả đôi khi những kẻ man rợ thậm chí còn xô đẩy đứa bé ngây thơ xinh xắn luôn mỉm cười với mọi người, chỉ vì bé không hề hay biết về sự độc ác và bất công của con người.

Một ngày nọ, một mục ác mồm ác miệng đã dang tay tàn nhẫn xua đuổi cậu bé:

- Cút đi, đồ ghẻ lở khốn nạn!

Mục quát vào mặt cậu bé lúc nó đang nhìn những đứa trẻ khác chơi đùa với ánh mắt khát khao

được nhập bọn. Người mẹ chứng kiến hành động đó, và như một con sư tử cái nổi cơn thịnh nộ, cô gầm lên, đẩy con mục đáng ghét bỏ ỏi kia đi, rồi ôm chầm lấy con và chạy đi xa thật nhanh. Trong vòng tay cô, đứa bé cũng khóc to như mẹ. Từ ngày đó trở đi, cô ở mãi trong nhà cùng con, chỉ ra ngoài quanh khu đất nhỏ của mình để làm việc đồng áng và chăm sóc vài con vật. Họ sống biệt lập, thậm chí cũng không đi lễ nhà thờ, vì lo sợ đứa trẻ tội nghiệp sẽ bị bọn họ cư xử thô lỗ như vậy.

Ở góc khuất của khu làng này, định kiến đã giết chết sự hiền hòa, lòng tử tế, và quan điểm hẹp hòi, - tình cảm hạn chế đã bóp nghẹt mọi thứ, bất cứ điều gì cũng không thể bị lãng quên,

không thể xóa bỏ...

Người phụ nữ đáng thương đang suy nghĩ về tất cả những nỗi kinh hoàng này, và trong suốt

năm năm cô đã sống như một vị thánh, bao nhiêu tình thương yêu cô đều dành cho đứa bé

tóc vàng. Đêm nay đứa con yêu của cô đã thấm hết những giọt nước mắt của người mẹ từng

hy sinh quá nhiều, một người mẹ mang trái tim của tình yêu thuần khiết.

Thật tội nghiệp cho cô ấy, cho dù bị bọn họ nguyên rửa, khinh rẻ, chà đạp phẩm chất, chửi rửa

bằng những lời lẽ cay độc, xét ra có đáng gì đâu? Tinh thần cô đủ mạnh mẽ để khinh miệt

những sự truy bức, ngược đãi, hằn học này. Hơn nữa cô còn có đứa bé đáng yêu, cô sẽ luôn là

người mẹ cũng đáng yêu của bé, và khi bé biết được cha mình là một tên tội phạm, bé sẽ nói:

- Mẹ tôi yêu ông ấy, mẹ tôi là một vị thánh!

Cô suy nghĩ về tất cả những điều này, và đã khóc làm ướt đầm mái tóc vàng kia . Đứa trẻ ôm

chặt bà hơn:

- Mẹ ơi, bây giờ chúng ta đến nhà thờ, để xem Chúa Giê Su Hàì Đồng đi Mẹ.

Bà rất đổi ngạc nhiên:

-Không được đâu, con yêu, con hãy ngủ đi, ngủ đi con, để mẹ an lòng.

Nhưng bé vẫn nài nỉ, với giọng nói dịu dàng:

-Mẹ ơi, chúng ta hãy cứ đi, được không mẹ?

Cô không thể nào cho phép mình từ chối được nữa, vì bà không có quyền. Sinh vật bé nhỏ này

không nhận được quà tặng nào; nó không hề biết quà là gì, và nó cũng chẳng đau khổ vì điều đó. Nhưng là người mẹ như cô, cô hiểu rõ nỗi kinh hoàng khi nhìn thấy những đôi guốc nhỏ

để đựng quà (1) luôn trống rỗng, và giờ đây khi nhận ra rằng con mình không hề biết điều này,

trái tim cô đau nhói vì nhớ đến biết bao niềm vui đã không còn nữa.

Cậu bé được mẹ hối hả quần lên người một miếng giẻ rách cũ, một trong những món đồ bố thí được thiên

hạ khinh bỉ ném cho hai mẹ con như một chuyện bình thường. Sau khi choàng cho mình một chiếc

khăn lên đôi vai gầy và cái lưng khòm vì khổ cực, cô đi vào bóng đêm, tay ôm chặt con.

Đằng kia, ngôi nhà thờ sáng rực ánh đèn; trên đường đi, cô lướt qua những người bộ hành

đang xì xào khi thấy cô đến gần, nhưng cô làm như không thèm nghe họ nói gì. Cô đi thật nhanh,

và khi nhìn thấy con không theo kịp, người mẹ liền cúi xuống bế bé lên và chạy xa khỏi chỗ họ.

===

Trong một góc nhà thờ nhỏ, cô vừa mới quỳ xuống ở hàng ghế thì bị đẩy ra. Cô đành rời hàng ghế đó - nhưng rồi trong suốt bốn hàng như thế, cô vẫn bị đẩy ra và sỉ nhục ... Người phụ nữ bất hạnh ngã xuống chốn song lan can, nơi những người nghèo đang cầu

nguyện nầy giờ. Thấy cô, họ lùi xa ra, khinh miệt rõ ràng. Trước máng cỏ Chúa Hai Đồng, người phụ nữ bị ruồng bỏ cúi lạy trong khi đứa bé nhìn tượng Chúa, đôi mắt đầm lệ, lòng dâng lên một tình cảm xúc động dịu dàng khi lần đầu được

nhìn thấy Chúa.

Khi nhận ra tất cả họ đều luôn ruồng bỏ hai mẹ con, trong lớp quần áo rách rưới, cô đã bật khóc nức nở, nghẹn ngào cho niềm đau khôn nguôi của mình. Cô không cầu nguyện, chỉ khóc, trong khi mọi người thi nhau đến chỉ trỏ vào cô, là vợ của người đàn ông có tội nặng đã bị xử tử. Sau khi khóc một hồi, cô nhận thấy được cảm giác bình yên.

Bé đến bên mẹ, ôm thật chặt vì cậu bé thiên thần

yêu quý biết rằng những nụ hôn của bé sẽ lau khô tất cả những giọt nước mắt của mẹ.

Và ở bên dưới máng cỏ, là bức tranh thật hài hòa tao nhã của hai mẹ con, với ánh nền

nhợt nhạt càng khiến vẻ xanh xao của người phụ nữ đau khổ đáng thương càng lộ rõ hơn lên,

trong khi gương mặt của bé thì có vẻ như hồng hào hơn...

Lúc tất cả mọi người cùng hát những bài thánh ca tuyệt vời, những bài hát mừng Giáng sinh cổ xưa được yêu thích, với những âm thanh hòa hợp ngọt ngào vô tận ấy bay vút lên trời cao, như

làn gió mơn man lướt qua, cùng với mùi hương trầm thơm ngát làm ngây ngất tâm hồn,... Đứa bé ngủ thiếp đi, mái tóc vàng hoe tựa vào ngực mẹ... Phần cô, cô vẫn cầu nguyện để cho bao nhiêu nỗi buồn được an ủi phần nào. Cô chợt cảm nhận trong thời gian xa xưa trước đây, cô đã biết cầu nguyện như thế nào trong niềm hạnh phúc ngọt ngào ấy. Hôm nay, cùng với con, cô sẽ học hỏi thêm nữa, bởi vì trong thánh lễ nửa đêm này, bao nhiêu niềm an ủi bỗng dưng đã đến với cô một cách huyền bí...

Những hận thù bất công và những định kiến khủng khiếp có nghĩa lý gì?
Cô buông tay, chán

ghét việc phải chiến đấu thêm nữa, trong khi tâm hồn chìm đắm trong một giấc mơ huyền diệu.

Và đứa bé yêu quý nằm trong vòng tay mẹ, trên môi nở nụ cười giống hệt *Chúa Giê Su Hài Đồng*.

=====

ĐÊM CHÚA GIÁNG TRẦN -

[Anne-Marie Gleason-Huguenin \(Madeleine\)- Nuit de Noël - À ma sœur.](#)

TL dịch

=====

CHÚ THÍCH (của người dịch)

1/- Theo phong tục cổ xưa ở các nước, chiều tối trước Giáng Sinh, các bé để đôi guốc (thường là bằng gỗ, ở nhà quê) ngay bên dưới lò sưởi- Truyền thuyết kể rằng ông già Nô En sẽ tụt từ mái nhà xuống qua ống khói của lò sưởi, và sẽ để quà của các bé (Ngoan) trong những đôi guốc ấy (ngày nay là những chiếc vớ dài) =